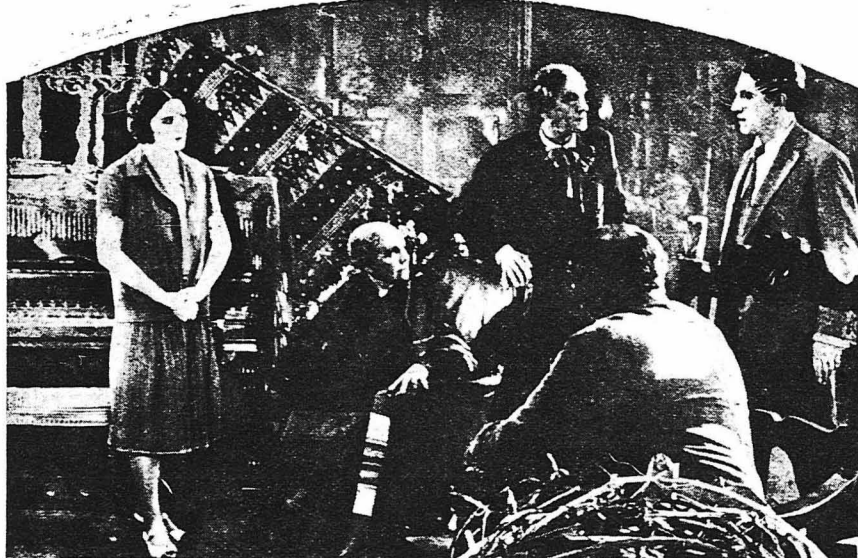

Η ΑΓΩΝΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΙΝΙΑ ΓΑΛ-
ΛΙΚΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

Ο Μάρκ Βερντιέ, παλῆς καθηγητῆς στῆ σχολῆ τῶν Ἀνωτέρων Σπουδῶν τοῦ Παρισιοῦ, φανατικῶς καθολικῶς, εἶχε ἀποσπορθεῖ μαζί με τῆ γυναῖκα του πού ἦταν παράλυτη πρὸ πολλῶν χρόνων, στὴν Ἱερουσαλήμ, ἐνῶ ὁ μοναχογιὸς τους ὁ Ζὸν-Λουὶ θῆλῆσε νὰ παραμεινῆ στὸ Παρίσι. Ὁ Ζὸν-Λουὶ Βερντιέ, τὸν ὁποῖον εἶχαν προσελκύσει ἡ ιδέες

ΠΡΟΣΩΠΑ	
ΜΩΡΙΣ ΣΧΥΤΖ	Καθηγητῆς Βερντιέ
ΒΑΝ ΝΤΕΛ	Ζὸν-Λουὶ Βερντιέ
ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΑΚΕ	Λαζαράκ
Λ. ΣΑΛΕΜ	Ὁ Ἰησοῦς
ΜΑΡΓ. ΜΑΝΤΙΣ	Ἀλίκη Λεροᾶ
ΒΕΡΘΑ ΖΑΛΑΜΠΕΡ	Κυρία Βερντιέ

πῆ στὸ Παρίσι. Ἐφθάσε στὸ Παρίσι ἀναγκαστικῶς τὴν ὄρα πού ὁ γιὸς του μιλοῦσε σὲ μιὰ συγκέντρωση ἀναρχικῶν. Τὸν ἀδήγησαν ἐκεῖ. Ὁ πατέρας κοιτοῦσε τὸ γιὸ του με ἀγωνία καὶ δὲν μπόρεσε νὰ συγκαταστή μιὰ κραυγὴ καταπλήξεως, διὰ τὸν ἄκουσε νὰ λέη στὴ συγκέντρωση: Τὰ δικαιοῦματα τοῦ πατρὸς στὸ παιδί του εἶνε αὐταρχικά καὶ δὲν ὑπόχρον στὴ φύση.

Τότε ὁ καθηγητῆς φάναξε ἀπὸ τὴ θέση του. — Θὰ ἡρνεῖτο τόχα ὁ δμιλητῆς ν' ἀναγκασθῆ τὸν πατέρα του γοὶ τὴ μητέρα του; Μιὰ σιωπὴ ἀπλώθηκε στὴν ἀρχή, μὰ κατόπι ὁ πατέρας καὶ ὁ γιὸς του χωρὶς ὁ τελευταῖος ν' ἀναγκασθῆ τὸ συνομιλητῆ του ἔρχισαν μιὰ ζωηρὴ συζήτηση. Σὲ λίγο ὅλη ἡ συγκέντρωση ἔσχισε νὰ μιᾶει καὶ νὰ προβῆ σ' ἐδηλώσεις κατὰ τὸν καθηγητῆ. Τότε ὁ Ζὸν-Λουὶ βέβηκεν ὅτι ὁ ἀγνώστος τὸν ὁποῖον ἀντίχρῆσε νινδύνει, θῆλῆσε νὰ τὸν ὑπερασπισθῆ, μὰ εἰ συντροφοὶ του τὸν ἐχτύπησαν καὶ τὸν ἐξάπλωσαν

Μιὰ μεγάλη χαρὰ κατεῖχε τοὺς δικούς του πού τὸν ἐβλεπαν θεραπευμένο καὶ μετανοημένο.

τῶν ἀναρχικῶν, εἶχε γίνει ὑπὸ τὸ ψευδώνυμο Σίριας, ἕνας ἀπὸ τοὺς πρωταγωνιστὰς τῆς Ἐπαναστατικῆς Κινήσεως. Αὐτὴ ἡ μεταμόρφωσις εἶχε συντελεσθῆ ἐν ἀγνοίᾳ τῶν γονέων του καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τῆς παιδικῆς του φίλης Ἀλίκης Λεροᾶ, μιᾶς ὀρφανῆς πού ἐσκοῦδαζε σ' ἕνα μοναστήρι τῆς Ἱερουσαλήμ.

Ἀπεργίες καὶ στάσεις εἶχαν ὀργανωθῆ σὲ ὅλο τὸν κόσμον ἀπὸ τὸ κόμμα πού ἀνήκε ὁ Ζὸν-Λουὶ Βερντιέ, στὸ ὁποῖο

Ἡ Ἀλίκη ἀπέκρουσε τὸ Λαζαράκ.

ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς διευθύνοντας. Εἶχε μάλιστα ὁ ἴδιος διατάξει κάποιον ἄτομον ὀνομαζόμενο Λαζαράκ, τὸ ὁποῖο διέμενε ὡς πράκτωρ τοῦ κόμματος στοὺς ἁγίους Τόπους ν'

Ὁ Λιονέλ Σαλέμ στὸ ρόλο τοῦ Χριστοῦ.

ἀναντιᾶξ τὸ ὑδατογράμμα τὸ ὁποῖο ἡ Ἑλεγκτικὴ Ἐταιρία τῆς Παλαιστίνης εἶχε ἀναγοίρει στὸν Ἰορδάνη. Ὁ Λαζαράκ αὐτός, ἄνθρωπος ἀσυνείδητος, ἔλαβε ἀμέσως τὰ μέτρα του γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴ διαταγὴ πού εἶχε λάβει. Κι' ἀν ἄρχισε λίγο αὐτὸ ὀφείλετο στὸ ὅτι χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνει καὶ αὐτός, ἕνα αἰσθημα πού γλυκὸ εἶχε ἀρχίσει νὰ κυριεύῃ τὴν καρδιά του ἀπὸ τῆς στιγμῆς πού πρωτόειδε τὴν Ἀλίκη Λεροᾶ.

Ὁ Λαζαράκ ἐξομολογήθηκε ἀμέσως τὸν ἐρωτᾶ του στὴ νέα, μὰ ἐκεῖνη τὸν ἀπέκρουσε γιὰτὶ ἀγαποῦσε τὸν παιδικὸ τῆς φίλου Ζὸν-Λουὶ Βερντιέ. Τότε ὁ Λαζαράκ, θέλοντας νὰ ἐκδικηθῆ τὸν ἀντιᾶξ του, φανέρωσε στοὺς γονεῖς τοῦ Βερντιέ πῶς κρυβόταν πίσω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο τοῦ τρομοκράτου Σίριας. Οἱ δυστυχισμένοι γονεῖς ὅταν τὸ ἔμαθαν κόντεψαν νὰ πεθάνουν καὶ χωρὶς νὰ χάνῃ καιρὸ ὁ γέρος καθηγητῆς ἀπεφάσισε νὰ

Ὁ Πατέρας ἀνασῆκωσε τὸ λιπέθυμο παιδί του

ἀναίσθητο κάτω. Λιπέθυμος μετεφέρθη ἀπὸ τὸ πατέρα του σὲ μιὰ κλινικὴ. Ὑστερὸ ἀπὸ λίγες ἡμέρες θεραπείας, ὁ γιατρός ἀνήγγειλε ἕνα τρομερὸ νέο: Ὁ Ζὸν-Λουὶ εἶχε τιφλωθῆ, ἀπὸ τὰ χτυπήματα τοῦ κεφαλιοῦ του. Ὁ πατέρας ἀπελπισμένος, ἀπεφάσισε νὰ πάρῃ τὸ παιδί του στὴν Ἱερουσαλήμ.

Κατὰ τὴ διάγνωση τοῦ γιατροῦ μονάχα μιὰ δυνατὴ συγκίνηση θὰ μπορούσε νὰ κἀνῃ τὸν τυφλὸ ν' ἀποκτήσῃ τὴν ὄρασή του.

Ἡ μητέρα του καὶ ἡ μικρὴ Ἀλίκη, ἡ ὁποία ἀγαποῦσε τὸ Ζὸν σκέφτηκαν ὅτι μόνο με τὴν πίστη θὰ μπορούσαν νὰ δώσουν στὸν τυφλὸ τὴ δυνατὴ συγκίνηση πού θὰ τὸν ἔκανε ν' ἀναβλέψῃ. Γι' αὐτὸ καὶ τὸν ὀδήγησαν στὴ Βηθλεέμ, στὴ Ναζαρέτ, στὴν Τιβεριάδα, στὴν Ἱεριχώ, καὶ σὲ ὅλα τὰ μέρη ὅπου ἀφθονοῦσαν ἡ ἀναμνησεῖς τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου.

Τὴν ἡμέρα τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς βρέθηκε στὴν Ἱερουσαλήμ, τὴν ὄρα πού γίνονταν ἡ ἀναπαράστασις τῆς μεταβάσεως τοῦ Χριστοῦ με τὸ σταυρὸ στὸν ὄμο στὸ Γολγοθᾶ. Ὁ Ζὸν-Λουὶ, μέσα στὴν ἔξασπῃ του φαντάστηκε πὸς περνοῦσε πράγματι ὁ Χριστὸς βαδίζοντας πρὸς τὸ μαρτύριο καὶ τὴ στιγμῆ πού ἕνας παπᾶς πού ὀπεδύετο τὸν Κεντυρίωνα φάναξε ἕναν ἄλλο γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἐξαντλημένο Χριστὸ κρατῶντας του τὸ σταυρὸ, ὁ τυφλὸς ἔτρεξε μπροστὰ καὶ πῆρε τὸ σταυρὸ τὸν ὁποῖο ἔφερε ἔτσι πρὸς τὸν Γολγοθᾶ. Ἡ προσπάθεια αὐτὴ τὸν συγκίνησε τόσο ὥστε τὸ θάυμα ἔγινε καὶ ὁ τυφλὸς ἀνέβλεψε. Ὁ Ζὸν-Λουὶ εἶχε σωθῆ. Μιὰ μεγάλη χαρὰ κατεῖχε ὅλους τοὺς δικούς του. Ἐκεῖνος πλησίασε τὴν Ἀλίκη πού δὲ μπορούσε νὰ συγκαταστή τὰ δάκρυά της καὶ ὅταν ἡ κ. Βερντιέ τὴν ἐρώτησε γιὰτὶ κλαίει, τῆς ἀπάντησε:

— Κλαίω ἀπὸ τὴ χαρὰ μου...